

Іванна Осос
МАКИ ЧЕРВОНІ

Іванна Осос

МАКИ ЧЕРВОНІ

поезії

Київ
Видавець Володимир Архипенко
2014

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6-5
О-75

Всі права захищені.

*Жодна частина цієї книги не може перевидаватися
або поширюватися в будь-якій формі і будь-якими засобами,
електронними або механічними, включаючи фотокопіювання,
звукозапис, будь-які пристрої, що запам'ятовують,
і системи пошуку інформації,
без письмового дозволу правовласника.*

Іванна Осос

О-75 Маки червоні : поезії / [вид. дім «Чорнильна Хвиля»]. — К. : Вид. В. А. Архипенко, 2014. — 50 с.

ISBN 978-966-2731-16-3

Поетична збірка Іванни Осос «Маки червоні» — це книга-реквієм Небесній Сотні чи хронологія Революції Гідності, новий творчий здобуток автора, поданий на читацький загаль. Це поезія, що не дозволить забути тих, хто так невчасно відійшов у вічність, зігріватиме душі, підійматиме національний дух, додасть сили й віри в неминучу перемогу над злом.

Слава Україні! Слава її Героям!

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6-5

ISBN 978-966-2731-16-3

© Іванна Осос, 2014
© «Чорнильна Хвиля», 2014
© Архипенко В. А., 2014

БІОГРАФІЯ

Іванна Павлівна Осос народилася в ніч на Івана Купала — 7 липня 1965 року на Львівщині, в сім'ї православного священика. Лікар-кардіореаніматолог за фахом, кандидат медичних наук з кардіології. Працює і проживає в м. Києві. Є автором монографій, наукових статей з кардіології, а також публікацій — напрацювань з напрямку філософії та релігії. Тексти віршів перетворювались в пісні і не раз ставали переможцями Всеукраїнських та Міжнародних фестивалів, неодноразово друкувалася в творчій періодиці.

Автор поетичної збірки «Я просто Жінка» (2010), одна з авторів збірок «Материнська молитва — Українки Героям Майдану» (2014), «Говорить Майдан» (2014), «Берегиня» (2014).

Активна учасниця Помаранчевої Революції (2004), Революції Гідності (2013—2014), мистецького веб-порталу «Жінка — Українка» («Слово — зброя»).

ukrainka.org.ua/ivanna-osos

ВСТАВАЙ, УКРАЇНО!

«Вставай, моя мила, вставай!..» —
Прокинься, моя Україно,
Бо знову тебе продавать
Й живцем хоронити посміли.

Прокинься у кожному із нас
Жаринкою болю у серці,
Бо знову настав слухний час
Тебе боронити від смерті.

Боюсь, запитують колись
Онуки, коли постарію:
«А де ж ти була у ту ніч,
Як вкрали твою Україну?»

Коли розпинали її
І кров'ю змивали надію
На те, щоб піднятись з колін
Й розквітнути Раєм зуміла?

Коли ще живою тайком
В могилу навік заривали,
А світу сказали, що так
Для щастя її врятували?..».

Тож кожен себе запитай,
Чи зможеш з оцим усім жити,
Що так от чекав в стороні,
А інші пішли боронити?

Чи зможеш спокійно колись
Поглянути в очі онукам,
Що сам ти і крок не зробив,
Щоб Неньку не дати на муки?

Чи зможеш в своєму житті
Ти й совість свою схоронити?
А може, насправді отак,
Без неї, простіше прожити?..

27 листопада 2014

МИ — УКРАЇНЦІ!

Ми — українці! Ми одної крові!
Ця кров — свята, як і свята земля,
Страждальна солов'їна мова
Чи наша думка, а чи пісня чарівна!

Нам знову відмовляють в існуванні,
Як і століттями, як сотні літ тому...
Нав'язують чужі думки й закони,
Чужу молитву й мову, нам чужу!

Невже Держава наша не потрібна,
А мова дійсно вигадана в снах?..
Герої наші — зрадники, бандити?..
Невже терпітимемо так от, мовчки, крах?

Невже ми — зрадники (цікаво лиш, для кого?).
І що гріха таїти: й по сей день,
На жаль, і Світ сприймає Україну
Крізь призму поглядів таких людей...

Вас закликаю й закликаю слізною:
Тож схаменітесь хоч тепер усі!
Ми ж — українці! Рід у нас славетний!
Не допустимо знову потоптатись по Землі!

Відкріймо світові «незнану Україну»
Як джерело славетних древніх сил,
Щоб нас любили дійсно як Державу,
А не як новий інтерес чужий!

Ми здатні показати Україну
Такою, як насправді вона є:
Яку ми любимо і носимо у серці,
І на чужині в молитвах вона живе.

В нас шлях один віднині і назавжди,
І не зв'язаний він на московський «путь»,
Не може бути «малоросійсько-хохляцьким»,
Такі союзники нас до добра не доведуть!

В нас Україна — це своя Держава,
Окрема, ніби космос чи блакить;
Не можемо ми бути схожими на інших,
Бо в Україні є своя духовна мить!

І не бажаємо ми бути як сусіди,
Як будь-хто з будь-яких земель;
Ми — українці, це в душі назавжди,
За Україну молимося щодень!

«НЕ СОТВОРИ СОБІ КУМИРА...»

«Не сотвори собі кумира...» —
Так друга заповідь гласить...
Господь один лише над нами,
І Він цього нам не простить.

Для чого ж плач і голосіння
За ідолом, що впав униз
Заради каменя розбрату,
За чийсь такий лихий «каприз»...

Де ж був той смуток комуністів,
Коли лилася кров дітей,
Що мирно за життя стояли,
Нових складаючи пісень?..

Коли глумився над народом
Диявол в образі людей,
Красивим іменем прикрившись,
Зробив новий кривавим день?

Де ж ви були, коли той Ленін
Церкви палити закликав,
Коли із дзвонів його ідол
У кожному місті повставав?

А де ж були? Відомо, звісно,—
Його служили «молитвам»,
Ви проти Бога повставали,
Безбожний збудувавши «храм»...

В таких от ваших ідеалах,
Напевно, й «Беркут» карбувавсь,
Бо не боїться навіть Бога,
Що за людей і смерть прийняв.

Ви і подумати не в силі,
Що не купити той народ,
Душевний голод де пекельний
Й серця ще прагнуть до висот...

Де вірять в Бога — не в ідеї
І брат на брата не піде,
Бо ще достатньо там любові,
Де серце в пам'яті живе.

Де не забули ті повчання,
Що дід і прадід говорив,
Лиш для молитви є мовчання,
Всевишній віри не лишив.

За землю, за народ, за рідних
Стоятиме оцей народ;
Ні сніг, ні холод, ні безумство
До правди не закріє рот!

У Бога черпаємо сили,
Не від наркотиків той пил:
Нам Небо додає наснаги,
Щоб і Диявол не спинив!

8 грудня 2013

ХТО ПОРОДЖУЄ «ЯНУЧАРІВ»?

Я часто чую крізь стіну,
Як діток будять спозаранку,
Та не піснями молитов,
А криком й навіть звуком палки...

Невже просилися на світ
Оті от діти-янголята,
Щоби жорстоким був їх вік
І так «любила» рідна мати?

Що коїться у нас навкруг?
Невже такому нас навчали,
Брудною лайкою щоб так
Мами на діток от кричали?

Де ласка, серця ніжний стук?
Де та молитва на світанку,
Якою прадід нас навчав
А чи бабуся ту от «мамку»?

Усе забрали в нас тоді,
Як повалили наші храми,
Як куполи й хрести ущент,
Й серця розбили оті хами...

Тепер виховують таких
Жорстоких ярих «януচারів»,
Що проливають кров дітей,
Свої збагачуючи клани.

Тож не дивуйтесь, звідкіля
Оті «ублюдки» узялися,
Що не жаліють й матерів,
В дітей, як коршуни, вп'ялися...

Як біснувата саранча,
Людської крові «напилися»,
Тому що злоба в них жива,
Якою в мами запаслися...

9 грудня 2013

«...ПІДЕ БРАТ НА БРАТА...»

«...Піде брат на брата, а нарід на нарід,
Й Господня Сурма загуде...».
Невже нині справді кінець наступає
Й остання година гряде?
Та ні, мій народе, не буде кінчини,
Нам Ненька іще розцвіте:
Здолаємо кров'ю свого супостата —
Господь нам наснаги дає!

Всевишній не може забути Україну,
Де нарід повстати зумів,
Козацький ще дух де жевріє у серці,
Бурлить, розгоряючись в гнів!
Де є небайдужі до стогону долі
Студенти — і дочки, й сини;
Бажаючи скинути пута неволі
Вінок непокори сплели!

У кожному з нас є Спасителя Промінь,
Освячений навіть з Небес
Ісусом, що йшов і на муки заради
Людей, що дали йому хрест!
То й ми будьмо пильні, але не байдужі,
Бо скільки б терпінь не дано —
Не в силі зламати народної волі
Ніяке підступне г**но!

Давайте всі разом очистим Україну
Від зеків, тітушок, катів,
Щоб знову розквітла у вольному світлі,
З'єднавши сестер і братів!
За смерті дідів й окровавлені ночі,
Тайком що прийшли на Майдан,
За те, що нам знову зав'язують очі,
Пора відплатити сповна!

11 грудня 2013

ОТ ЗНОВ ДИЯВОЛЬСЬКА АТАКА!

От знов Диявольська Атака!
Як вистояти і перемогти?..
Душа в пекельному двобої —
Де ж сил й терпіння віднайти?..
Втомилось тіло від ударів,
Невидимих пекельних мук,
Та сильна я і йтиму далі:
Життя ж дорожче від розпук.
У горлі жаль стискає подих,
Сльозами вмилася душа;
О, Боже, дай же нові сили,
Щоб подолати наступ зла!
Сльозам я волі не давала:
Ця розкіш — надто дорога.
Та от і їх пора настала —
І за сльозою знов сльоза...
Прорізують і душу, й тіло —
Та обривається струна,
До серця болем підступає,
Щоб оновитися змогла.
Втомилася благи Бог,
Щоб відродитись для життя...
Та знаю: треба й варто жити,
Бо Україна в нас одна...
Коли Диявол атакує,
Не варто опускаться дна —
Тому бажаю знову Неба,
Душа щоб в ньому ожила!
Боротимусь і духом, й тілом —
Та думку правильну знайду,
Не піддаватимусь спокусам,
В молитві правду віднайду!
На новий шлях віднайду сили,
У душу тіло огорну,
Боротимусь за кожен подих —
І відроджуся, й оживу!

12 грудня 2013

ОГОЛЕНА, ТА НЕЗЛАМНА УКРАЇНА!..

Це просто з козака, що на морозі,
Глумляться горе-воїни-бійці?
Та ні! Це наша Ненька-Україна
Повстала гордо, хоч і голою, в імлі!

Це з неї так глумиться нечисть:
Плюндрує, роздягає на вітрах,
Ще й насмішками пробує зламати,
Та не побачить України страх!

В її очах, як і в отих, козачих,
Ніколи страху ворог не знайде,
Бо ця земля — благословенна Богом,
З вогню і попелу, як завжди, оживе!

Її не раз топтали і палили
Чи в рабство намагались продавати...
Та знову й знову воскресала з нами
Її краса і сила, й благодать!

Вона не схилить голову смиренно,
Не істеритиме й сльози не проронить,
Бо має право на життя у світі —
І її прагнення уже не зупинить!

25 січня 2014

ЯК СПИТЬСЯ, КАТЕ?

*В день похорону активіста Євромайдану
Михайла Жизневського*

Як спиться, пане Президент?
Чи ба, не пан, а кат...
Бо знову в Небеса пішов
По вашій волі без війни «солдат».

Невже не чуто Вам благань,
Батьківський стогін сліз,
Як сина в дату уродин
Той Ангел Смерті ніс?..

На ваших дітях — його кров,
На внуках — слёози й біль,
Його гріхи забрали Ви
В момент злочинних дій...

Невже ваш «трон» вартує сил
Й життів наших дітей,
Що Ви вп'ялися в нього так
Й біснуєтесь щодень?

Яку Державу захища
Оте стадо «бійців»,
Що цілять в груди молодих
І дочок, і синів?

Ви нацькували на народ
Таких же, як вони;
Самі ж за спинами дітей
Сховались, як хорти...

Це Вам не в «Домі Лісника»
На кабана піти,
Ви й не по лікті вже в крові —
Отож вгамуйте пил!

Про душу думати пора:
Вже старість — на поріг
Й питає Ангел з Висоти,
Який у кого гріх...

Так як Ви будете тоді
Дивитись в Небеса?
Й куди, подумайте, піде
Колись й Ваша душа?..

26 січня 2014

І ЗНОВУ СМЕРТЬ...

І знову смерть, арешти й стогін,
Бо під Лихим хитнувся трон:
Він здатен запалити й Небо,
Аби свою не лити кров...
Задля «Сім'ї» й її достатку
Він розіпне і спопелить,
Черпає сили, мабуть, з пекла,
Хоч сам туди і не спішить...
Він пекло творить тут народу,
Ще й про терор чомусь твердять,
Бо тільки тих насправді чує,
Що, ніби пси, покійно сплять...
Силовиків своїх насправді
На свій народ вже нацькував,
Не побоїться навіть Бога —
Й Його б в кайдани закував...
Про мир і спокій, про покору
Кремлівський нам глаголить шут,
А до Майдану бісів кличе,
Що вже смертельний носять кнут.
Розповідає, що не варто
За владу проливати кров;
Невже не здатен він збагнути:
В крові його вже влада знов!
«Голодного купити можна» —
Так недарма народ сказав,
А от того, що справді вільний,
Не купиш, не здолаєш враз:
Його лиш тіло можна вбити —
Душа як Ангел прилетить
І над Майданом Нову Силу
У душу кожного вселить!

18 лютого 2014

НЕБЕСНА СОТНЯ

Ти бачив, як Ангели в Небо летіли?
Так-так, саме в Небо, а не навпаки...
Від пострілів влади отак відлітали
До Бога назавжди вкраїнські сини.

Їх кров залишилась не там, на Майдані,
А на руках всіх провладних катів,
А сльози батьків потечуть, ніби ріки,
На всі покоління — до «сьомих колін».

Сьогодні не в силі і сильні змовчати,
Бо кожного серце від болю кричить,
Коли на Майдані відспівують Сотню,
Що в вічність у славі до Бога летить.

Матусі, гордіться своїми синами,
Бо душу і тіло зложили своє
За волю народу, що їх не забуде,
Бо слава козацького роду живе!

Не плачте, бабусі, що внуки завчасно
Піднялись до Бога — раніше від вас,
Бо тільки Всевишньому знати дорогу
Й коли і для кого настав уже час.

Вони ж бо пішли у Небесну Сотню
І так, з висоти, вберігатимуть нас,
Щоб вже не змогли вороги підступити,
А для України настав слушний час.

Одна у них ненька, одна Україна,
Пробачте, для неї віддали життя.
А Вам вона нині вклоняється щиро
За їх виховання й безсмертні серця!

22 лютого 2014

НЕ ДЛЯ ВІЙНИ РОСТИЛА СИНА

Не для війни ростила сина,
Не для розваг катів лихих,
Що не на жарт війни бажають,
Кровопротить дітей чужих...

Одумайтесь, брати зі Сходу,
Чи варто йти на землі ті,
Де не садили ви любистку
Й життя не клали в боротьбі?..

Бандери ми для вас й фашисти?
Та справді, хто ж тут окупант?
Хто наступає як загарбник
Так, ніби виграв нас, як «фант»?

Невже синів своїх не шкода?
Невже така ваша любов,
Щоб біснуватись навіть з рідних
Чи християнську пити кров?

А «пуля-дура» ж без розбору
Влучатиме, мабуть, і у вас,
Отих «героїв» — «миротворців»,
Нацькованих вбивати нас!

Та «ще не вмерла Україна!» —
Почуй, Диявол, слова ці!
Бо душу й тіло без вагання
Віддали вже наші бійці!

Ти чоботом своїм нахабно
Топтати землю захотів?
Велику землю України,
Що скроплена й життям синів?

Тобі, напевно, не до тями
Чи взагалі нема мозгів,
Що той народ не підкорити,
Де кров безсмертна в козаків.

О, схаменися, ти, проклятий,
Свій апетит вгамуй уже:
Не по зубах бо Україна —
Й Господня кара і тебе знайде!

2 березня 2014

НЕ ЛІЗЬТЕ В ДІМ ЧУЖИЙ

Не лізьте в дім чужий з своїм законом,
З своїм уставом, з правилом своїм.
Ми — в Україні, у своєму домі
І не чекаємо порад для нових змін.

Ви спробуйте зайти у дім до брата
Чи до сестри, що найрідніша вам рідня,
Порадьте, де поставити їм квіти
Чи як повинна жити ця сім'я...

Яка реакція чекатиме насправді
Від господині чи господаря її?
Мабуть, пошлють вас чемно та подалі,
Щоб не псували звичний лад сім'ї.

Отож і ми — чужа сім'я, хоч близька:
У нас свій дім, бажання, мрії, стиль...
Ми хочемо й самі прибрати в домі,
А вас втручатись хто сюди просив?

Ми всі самі своє сміття прибрали,
Самі в молитві й злагоді знайдем,
А от для вас порадимо й надалі:
Дотримуйтесь границь і меж!

Ми не чекаємо «братів» у гості,
Якщо самі не кличемо за стіл;
Тому давайте жити в мирі й далі
Й оберігати кожен власний дім!

4 березня 2014

НАПЕВНО, СКОРО ПРИЛЕТЯТЬ ЛЕЛЕКИ...

Напевно, скоро прилетять лелеки —
У снах вже чую їх журливий клич...
Та в наше небо вже спрямовані ракети —
Бажає крові невгамовний «сич».

Великий Піст готує нас до Пасхи —
Прийшла пора смиренних молитов,
Та знову брязкотять військові каски,
І окупанти топчуть землю знов.

Пора весняне Свято зустрічати,
Малює сонечко і квіти дівтора,
Та проводить сина мати у солдати,
Бо може завтра розпочатися війна...

Землі б уже вквітчатися барвінком,
А водам Криму обійматися з Дніпром,
Та ультиматуми лунають всюди,
Бо не прийшли «брати» з добром.

У небі нашим Ангели літають,
Їх Сотня, а чи, може, навіть й дві;
Надалі спокою вони не мають,
Допоки плачуть їхні матері,

Допоки Ненька-Україна в смуті
Не може Крила Волі розпрямить,
Бо зазіхає «старший брат», як завжди;
Пора його нарешті зупинить!

Не хочу крові, сліз й жалоби
Я бачити в своїм краю,
Благаю Господа і Небо,
Щоб землю захистив мою!

5 березня 2014

«ПАДАЄ НЕБО...»

*Присвячено Герою Небесної Сотні, Устиму Голоднюку.
Він просив кричати «небо падає», аби не налякати людей
навколо, але дати зрозуміти, що ми — у небезпеці!*

«Не лякати наших, не треба...
Я казатиму: «Падає небо...»,
Коли бачу, що йде небезпека!» —
Так просив він гукати здалека...

Небо падало знову і знову:
Окровенівши сотні Героїв,
Забирало у Всесвіту лоно —
Не спасли навіть диму заслони...

Барикади безмовно стогнали,
Криком болю наповнився Київ,
Як на ношах Герої лежали
Й синьо-жовті їх стяги накрили...

Вже не чути чомусь на Майдані
«Хлопці, знову вже падає небо!»,
Бо й його принесли вже під стягом,
А душа полетіла до Неба...

Тільки він, як і завжди, на варті:
Знов волає надірваним криком,
Щоб були обережними справді:
«Небо падає!» — смерть не спинити!

Отож Ангели наші піднялись,
Небеса підкріпивши собою,
І стоятимуть там на сторожі,
Щоб ніхто не пішов вже війною!

Плечі мужні підставити встигли,
Бога молять за нас молитвами;
Ми ж повинні за них помолитись
І пишатись такими синами!

13 березня 2014

НЕ БАТЬКІВ СИН...

*Присвячується Герою Небесної Сотні,
83-річному Івану Наконечному, син якого
не приїхав із Росії на поховання.*

У батька народився син...
О, скільки радості і щастя!
Для нього б неба прихилив,
Щоб захистити від нещастя...

Нелегко йшов своїм життям:
Воєнні дії... й дні в казармах,
Та душу й серце він вкладав —
Життя у сина не було безбарвним.

Він був Героєм за життя:
Пройшов війну та інші скрути,
І знов за правду він стояв,
Коли настали нові «Крути».

На барикади, як юнак,
Спішив щовечора й щоранку:
Він Україну-Неньку захищав
Й захисником був до останку.

Коли ж його піднявся Дух,
До Господа пішов у Небо,
Син не приїхав й провести —
Не виникла в цьому потреба?..

Як страшно іноді мені,
Що є й такі сини на світі;
Як можуть жити на землі,
Для батька пожалівши й квіти?..

Він не приїхав на Майдан,
Де батька кров ще залишилась,
Напевно служить він катам,
Душа його в пітьмі закрилась...

Не цього батька, мабуть, син —
Не кров його чомусь у ньому,
Невже і серце кам'яне,
Що не прибіг він до порогу...

Не прихилився до руки,
Що пестила колись, ласкала,
Не поклонився гробу він,
Коли розлуки мить настала...

Бо страх його загнав кудись,
О, так далеко від усього,
Що найдорожче для батьків
Й життя віддали ради чого...

Невже цей батько був «фашист»,
«Бандерівець» і «майданутий»,
Що там пливе, понад Майдан,
Він рідним сином позабутий?

Та ні, Герой цей, близький всім, —
Це вірний батько України:
Життя за нас поклав в борні
І в кожному з нас знайшов дитину!

Тож неустанно в молитвах
Ми будем Господа благати,
Щоб не було сиріт-батьків,
Котрих нема кому ховати...

Він батько наш і син, і брат,
Не лічим паспортного віку,
Бо молодим він був в душі,
Бажанням боротьби зігрітий!

14 березня 2014

ОСТАННЯ ПІСНЯ

*Пам'яті Героя Небесної Сотні,
Олександра Капіноса*

«...Заплаче мати не одна...» —
Лунало над Майданом,
Струна кричала у руках,
Що пісня ця — остання...

Співав козак біля вогню,
Не думав, що насправді
Вже завтра плакатиме тут
Кохана на світанні.

Що нині снайпер навздогін
У серце кулю вжалить,
Під землю ляже саме він —
Й всю Україну раниць...

Що підніметься до Небес,
Він в нову Сотню стане,
Хоч тіло й предадуть землі,
Душа — не лід: не тоне.

Душа співатиме завжди,
Із-під Небес неначе:
«Ставай, козаче молодий,
Твоя Вкраїна плаче!»...

І дійсно, плаче не одна:
Чи мати, чи кохана,
Чи й дівтора чекає тих,
Кого земля забрала...

В сльозах і ті, кого минув
Меч сатани нещадний,
Серця завмерли у журбі,
У помсті безпощадній.

Не в силах ми прощати тих,
Хто кров пролив невинну,
Хто топче землю козаків
І зводить у могилу!

Земля співає вже за вас,
Душею молить в Бога,
Щоб крига, що уже зійшла,
Весну принесла нову...

Щоб кара на катів отих
Зійшла з Небес скоріше,
Пісням весільним щоб лунать
Гучніше в нас й частіше!

Вже прокидається життя,
А в квітах — й ваші душі:
Отак вквітчають рідний край,
Оспівують ще дужче!

20 березня 2014

СИНИ НЕБЕС...

*Присвячується наймолодшому воїну
Небесної Сотні, Войтовичу Назару.
Р. С.: 24 березня 2014 року моєму сину Степану повинно
було б виповнитися також сімнадцять років*

Йому було сімнадцять літ.
Моєму було б стільки ж...
Смерть сина, мабуть, це мій гріх,
А цей помер за інших...

Не плач, матусю, не журись,
Сини ж бо наші — в Бога:
Чомусь не милим був їм світ
Й недовгою дорога...

Ми марим, мрієм про синів,
Про долю їх й майбутнє,
Але видніше Небесам,
Були чому присутні...

Один потрібен немовлям
Для Господа оселі,
Інший пройшов своїм життям,
Недовгим, та веселим...

Для мами сина хоронить,
Якого б не був віку, —
Це те, що часточку себе
Відрізати від світу...

Та ти, матусю, не тужи,
Бо син твій був Героєм,
А мій не встиг піти життям,
Лиш серце вирвав з болем.

Не маю права й на журбу,
Й сльозу свою пролити,
Коли летять у Небеса
Ті, що не встигли жити...

Моя душа не має слів,
Забракло й серцю крові,
Щоб прокричати всю печаль
Про смерть наших Героїв.

Ваш син й для інших поколінь
Залишиться у школі,
Мій під хрестом давно лежить,
Сім'ю омивши горем...

Отож помолюся я за вас,
Батьків отих Героїв:
Ваш син пішов заради нас
Й у Бога в охороні!

Сьогодні дивиться з Небес
На Неньку-Україну
І просить Господа добра,
Щоб вберігав й родину...

20 березня 2014

ТИ НАСНИВСЯ МЕНІ ДОРОСЛИМ

*Сину Степану 24 березня 2014 року повинно
було б виповнитися сімнадцять років*

Ти наснився мені дорослим,
Мій синочку блакитноокий,
Ніби й далі живу тобою,
Хоч ти в Бога сімнадцять років.

Не гойдала твоєю колиску —
Колихали тебе Ангели.
Колисенок я не складала,
Бо не виникла ця потреба.

Брат твій виріс чомусь без тебе,
Не судилось вам бути разом,
Та в житті він мені — підтримка,
Ніби це два сини відразу.

Вишиванку твоєю, напевно,
Ткали хмари в високім небі,
Синьо-жовті вплітали нитки
Біль й журба, що в моєму серці...

Говорити з тобою хочу,
Розірвати оту мовчанку,
Хоч далеко ти і не чуєш,
Та кричатиму я й до ранку.

Та благатиму не за себе —
Україні попрошу миру,
Попроси, синку, ти у Бога
Захистити твою родину.

Тих зустрів уже ти, мій сину,
Що з Майдану пішли, Герої;
Їх, як рідних, прийми у Бога,
Щоб стояти нам в охороні.

Зупини, якщо можеш, ката,
Що вже топче твоєю Вкраїну:
Недарма в вишиванці снішся
Між колоссям і небом синім.

Хоч давно ти не тут, а з Богом,
Та душа ж твоя — українця;
Знаю, ти не даси топтати
Свою землю отим чужинцям.

Якби був ти сьогодні з нами,
То також був би там, з народом;
Та сьогодні з Небес й для брата
Став небесним, мабуть, заслоном.

Тож тепер я тебе благаю,
Бо молитись не маю сил вже,
У Всевишнього кращу долю,
Щоб сини України жили!

НАШІ ДІТИ — НЕ ДІТИ НАМ...

Наші діти — не діти нам...
Вони послані, наче стріли,
Із проміння Небес Творця,
Таїною що світ покрили...

Ми не власники їх сердець,
Ні думок, ні тілесної сили,
Хоч даруємо їм життя,
Про яке вони й не просили...

Вони Бога і дочки, й сини,
Ніжні крила земної долі,
Опускаються з даліни
По Всевишнього добрій Волі.

Хоч тіла їх належать нам,
Не дано управлять їх світом —
Небесами керовані там,
Де їх душі теплом зігріто...

Ми — як пристрій для рук Творця,
Що метає небесні стріли,
Тож відкріймо йому серця,
Щоб долоньки нас ніжно гріли,

Щоб послав через нас життя
Не на день, не на мить буденну,
Щоб, прийшовши крізь нас, дитя
Не пішло у пільму підземну...

Я хотіла палку любов
Дарувати завжди й щоденно,
Та коротким його був шлях,
Обірвався чомусь таємно...

Стільки планів було в мені,
Стільки помислів і бажання,
Та до Господа він пішов
У весняну годину ранню...

Бачу неба густу блакить —
Ніби очі його радіють,
Бо родився не для життя
Й неземні його були мрії...

Але був він ось тут і там —
Не примара була й не казка...
Не судилось приснитись снам,
Й не гойдала його коляска...

Не мені проливати сліз,
Не достойна гнівити Бога:
Бо забрав Він своє життя —
Не моя ця була дорога.

25 березня 2014

ЛЕГЕНДА ПРО УКРАЇНУ

Древня легенда віщує,
Що на світанку світів
Бог оглядав всі творіння
Нерукотворних тих днів...

Заклопотавшись в турботах,
Важко вже й далі йти —
Ангелам дав настанову:
Місце йому віднайти.

Щоб відпочинок був плідним
Та не тривожили сну...
Там, де Земля найбагатша
Радо стрічає весну...

Птаством кишіла і співом,
Наче в Раю, кожна мить —
Саме туди, натомившись,
Бог поспішив відпочити.

Люд там — привітний і щирий,
Де б не ступила нога...
Хлібом він, сіллю стрічає
Й щиро всім зичить добра.

Співом і танцями жваво
Тішив веселий народ
І піднімав Славу Божу
До найчесніших висот.

Бог полюбив цю місцину —
Гостем постійним бував,
Благословив Він цю землю
Й «Краєм Новим» називав...

Саме тому Україна —
Назва Держави пішла,
З Богом вона була завжди,
Раєм Новим розцвіла.

Земле моя, Україно!
Краю оспіваний мій!
Нашого роду колиско,
Світлий промінчик надій!

Ми народилися жити,
Землю свою берегти!
Тож дай нам, Боже, здобути
Вірну стежину в житті!

Земле моя світанкова,
Квітко легенд і казок!
Де ще знайти, підібрати
Слів в твій квітучий вінок?

Щоб вберегти твою славу
Й Божу твою Благодать,
Щоб всю любов передати,
Вірною дочкою стать...

Славу твою пам'ятаю,
Знову про долю молю,
В Бога благаю підтримки,
Щоб вберігав від жалю!

Ти — як коштовне багатство,
Є що у кожного з нас;
Жаль, що не всі відчують,
Що боронить тебе час...

Рідна ти нам, наче мати,
Й батьком сувора завжди,
Та задля нас усе терпиш,
Лиш не було би біди...

Силу даєш нам для зросту
Та подолання висот,
Але, бува, ми даремно
Тратимо велич чеснот...

Мова твоя солов'їна
Богом дана для людей,
Чуємо змалку піснями
Та примножаєм щодень.

Мова твоя зрозуміла
Й рідна усім нам завжди —
Треба ж її вберігати
Від словоблуддя «чуми»!

Роду ж без неї немає:
Серце народу завмре,
І не віднайдемо душу,
Що у провалля впаде.

Мрію не чути про лайку
Й іншу сучасну мару,
Щоб тільки мова блаженна
В душах торкала струну.

Варто завжди пам'ятати
Й місце своє віднайти,
Щоб за життя подолати
Шлях до своєї мети!

Місце моє — в Україні,
Лиш на теренах її,
Богом воно було дане
Й скроплене кров'ю дідів!

Зради не стерпить, як мати,
Буде чекати завжди
Сина чи доньку до хати,
Щоб від біди вберегти.

Тільки своєю землею
Душу освятим свою,
Я лиш в Країні від Бога
Щастя своє віднайду!

Заповідь каже, щоб змалку
Шану батькам берегти,
Щоб було добре у світі
Й щастя зуміли знайти.

Тож шанування родинне
Тільки землею святе,
Бо де земля — наче ненька,
Там і спасіння прийде!

Свій як не плаче, то чує
Біль твій і тугу твою:
Рідна земля дасть підтримку
Й горе візьме в глибину.

Там де коріння міцніють,
Там і дерева зростуть —
Мабуть, дубки українські
В землях чужих пропадуть.

Нас Україна зростила,
Гени дала нам свої,
Нащо ви линете в далі?
Щоб розчинитись в імлі?

Тож дорожіть завжди всюди
Силою й міццю землі
І не скупіться на ласки,
Як й для батьків у житті.

Тільки коли доведеться
Втратити ту благодать,
Серце, можливо, й здригнеться,
Та вже момент не впіймать...

За океаном далеким
Сльози не виправлять суть —
Зло просочиться у душу,
Але чому й не збагнуть...

Знову блакиттю ясніє
Всесвіт, що ще не погас,
З жовтим колоссям цнотливо
Небо єднається враз...

Та, зазирнувши у «очі»
Неба чужого й полів,
Ти зрозумієш, що раптом
Гени проснулись твої...

Розум попросить прощення,
Думи полинуть туди,
Де над Дніпром Володимир
Манить додому завжди.

Де ще Русалки і Мавки,
Хоч і в казкових строках,
Знову покличуть кохати
Та політати в думках...

Ти зрозумієш, можливо,
Що тільки тут, на землі,
Небо найкраще, бо рідне,
Навіть і в грози рясні...

Навіть коли завірюхи
Чи буревії шальні,
Ти все одно тут в безпеці,
На найріднішій землі...

Сонце тут ніжне і щире,
Трави цілющі такі,
Бо лиш для нас освятились
Богом у цій стороні!

Наша земля — це колиска
Роду усіх поколінь,
Тож дай їй сили піднятися
Знову з розбитих колін.

Линьмо ж до сонця піснями —
Аж до Небес в молитвах,
Боже щоб Благословення
Знов опустилось на нас!

Боже Великий, єдиний,
Нам Україну храни,
Дай їй в віках розцвітати
Та вбережи від біди!

Дай нам підтримку і силу
Землю свою берегти,
Дай подолати відступство
І від «братів» вбережи!

Дай відродитись в чеснотах,
Благослови знову Край,
І не віддай на поталу
Ти Україну — наш Рай!

5 квітня 2014

ПЛАЧЕ СЕРЦЕ

Від болю мовчки серце плаче,
Нестерпний біль пронизує усе...
Комок, що в горлі, не дає дихнути...
В душі то струмом, то ударом віддає...

То тихо стисне, як струна, що рветься,
Як полотно, розірване в шматки...
Все пережите, хоч розбите в клоччя,
Тепер в болючі уплітається рядки...

Тендітна нитка рветься від напруги...
Від тої сили й натиску буття,
З яким душа тягатися не в змозі,
Хоча, можливо, загартована життям!

Сльоза з свідомістю тягатися не в силі,
Бо лиш пекучішим стає душевний біль;
А горе з сумом, неначе ніж чи стріли,
В душі безмовну залишають тінь...

Безжалісно терзають плоть і розум,
Бо ріжуть мовчки і думки, і почуття,
Немов отрута, додавляє дозу,
Не залишаючи і шансу для життя...

Цей біль — різкий, пекучий і нестерпний,
А кожен подих — як у вогняній печі...
Думки вже навіть — як подразник болю
Й далекий подих місяця вночі...

З легким потоком вітру в грудях,
Як лід пекельний, та такий же біль,
Смертельний холод закипає з жаром —
Дрібні крижини не розтопить він...

Все ніби в кригу огорнулось знову,
Опало листям десь на дно душі...
Так мимоволі навернулись сльози...
Гарячі краплі забриніли у пітьмі...

То болем ніжно обпікають щоки,
То підборіддям стрімко котять вниз,
Як «Пливе кача по Тисині...»
На Майдані знову зазвучить...

І серце стуком все гучніше сповіщає,
Що новий розгоряється в нім біль...
Сльозинка кожна наче натякає,
Що не бажаю підкорятися війні...

От саме так ридає серце
І потопає у своїх сльозах...
Так жалібно благає про спасіння
У Господа, що там, на Небесах.

Ніхто не бачить душу як оправу...
Ніхто чужого болю не несе...
Мана, обман... чи, може, від емоцій
Свідомість ніби відкидає все...

Там, в глибині, далеко й міцно
Душа тремтить як дикий птах...
Це неможливо видалити звідти
Та часом стерти у думках.

Злітають дні, та біль горить як факел,
Як розгорівся у той самий день...
Його, можливо, в душу огорнувши спритно,
Я приховаю від чужих очей.

Та він — живий, болючий і нестерпний,
Бо раз й назавжди вирвався з грудей...
І вже ніколи не залишить спомин
Про тих, хто жив й помер задля людей.

6 квітня 2014

СКОРО ПАСХА

На деревах з'явилися листочки,
Діти писанки пишуть гуртом,
Та до Пасхи рахуються ночі,
Щоб зібратися всім за столом.

Прошу Господа, щоб на Великдень
Нас насправді поблагословив:
Хай воскресне моя Україна
Та нових набирається сил!

Адже й досі іще на Майдані
Наші дочки і наші сини
Каски у кольори розписали —
Оберегів їм силу дали.

А Михайлівський хай в піднебесся
Дзвонів клич знову свій підійме,
У ці дні, прославляючи Бога,
Поминальну молитву складе.

За отих, що недавно лежали,
Окровені, тут, на землі,
Бо свою Україну любили
Й плюндрувати не дали їй.

Невеселий цього річ Великдень,
Бо окроплений кров'ю Майдан,
А границі «пильнує» загарбник,
Знову жертв вимагає тиран.

Тож молюся щоденно за землю,
Щоби цвітом вкривалась вона,
Щоб змогла оживати весною
Та не «мінними» були поля,

Щоб корзини, освячені нами,
Тільки щастя принесли у дім,
А Христос, що воскрес на світанку,
Хай назавжди оселиться в нім.

Всім бажаю я миру у світі,
Щоб лелеки з далеких країв
До Вкраїни змогли прилетіти,
Не зустрівши її ворогів.

Хай Воскресне моя Україна
Й оживе, відродившись з вогню,
Щоб звучали пісні про кохання,
Що в весільнім кружляють танку.

6 квітня 2014

БЛАГОВІЩЕННЯ

Благовіщення — Свято весняне,
Оновитися всім нам пора,
Тільки знову сусід невгамовний
Пакт підписує з силами зла.

Знову чобіт ступає на землю,
Що у крові іще та в сльозах,
Серце й душу з моєї Вкраїни
Намагається вирвати «брат».

На кордонах неспокій панує,
Бо біснується чорта кубло,
Не дає милуватися Святом —
Лиш своє всім нав'язує зло.

Та хіба християнам так личить,
Щоб, прикрившись знаменом Христа,
На чужі зазіхати Святині
І знущатись над Божим ім'ям?

Вірю, нас Небеса не залишать,
Мати Божа усіх освятить,
Оповивши своїм омофором,
Україну для нас захистить!

7 квітня 2014

КРОВАВЕ БЛАГОВІЩЕННЯ В КРИМУ...

*Пам'яті вбитого в Криму 6 квітня 2014 року
майора Станіслава Карачевського*

Кров знову наша пролилась —
Це «брат» пішов на брата...
Чим завинив же він йому?
Тим, що душа не ката...

Тому що він любив народ
І дбав про Україну;
Тим, що хотів добра сім'ї
І щастя для родини.

В церквах звучали молитви,
Бо Свято наступало,
Та сатанинське кодро знов
В крові омило жало...

Це Благовіщення в крові
Окроплене підступно,
Та знову плаче дітвора,
Осиротіла згубно...

Не повернути батька їм,
Що забере могила,
А Україні не вернуть
Й цього Героя-сина.

Не Сотня їх вже в Небесах,
А ціле Військо стало;
О, Боже, сили дай землі
Життя пройти кроваве.

Дай гідності і чистоти,
В гріхах не опускайтесь,
Благослови народ її
З колін скоріш піднятись.

О, Мати Божа, схорони,
Дай сил вдові і мамі,
Щоб горе пережити це
Та помолитись в храмі.

Щоб помсти, крові і смертей
Не допускати більше,
Щоб сатана у бездну впав,
Забув про нас скоріше.

Напевно, гріх на наш народ
Накликаний віками
За те, що Господа свого
Ми часто забували...

Тож схаменімося тепер,
За Україну ставши,
Здолаймо сатанинське зло,
В молитві об'єднавшись!

7 квітня 2014

ЧИСТИЙ ЧЕТВЕР

Розквітають травинки, дерева чи кущ,
Весна землю мою завітчала —
Четвер Чистий іде для просвітлення душ,
Пасха шанс для очищення дала.

Оновімося сьогодні, омившись добром,
Пасху з печі поставмо на стіл,
До Небес підіймімо пісні молитов,
Щоб кровавих не було і снів.

Нехай смерть йде подалі кудись у світи,
Там, де біситься нечисть танком;
А Господь воскресає для нас назавжди,
Миру вкривши мою Україну вінком.

Навіть ворон сьогодні іще до зорі
Вмив у водах свою дитвору,
Тож чому «брат» нав'язує плани війни,
Не вгамує захланність лиху?

Саме в цей день Іуда тоді за Христа
Взяв свої срібники від катів...
А сьогодні тому оживились, мабуть,
Всі продажники нинішніх днів...

Дзвін покличе увечері нас до «Страстей»,
Спокій треба усім вберігати,
Приклонити коліна і душі свої,
Як Євангелій будуть читати...

Тож засвіtimo свічку у храмі святім
Чи у душах, чи в серці своїм,
Щоб її теплота огорнула навіть
Україну в Святий Оберіг!

Свічки полум'ям випалим хрест навіки
На теренах її й на кордонах,
Щоб минав сатана наші рідні краї,
А Господь дав надійні заслони!

Щоб ніякий «собака лихий» не забіг,
Що роздерти бажає країну,
Ми осиковий кіл заб'ємо край воріт —
Вбережемо свою Україну!

17 квітня 2014

ІДИ ЖИТТЯМ

Іди життям покійно чи й дотепно,
Без метушні, без остраху за Світ,
Бо в тиші він існує у Вселенній,
Даруючи й твоїй душі потік.

Свої поразки ти сприйми як школу,
А планам, ніби здійсненим, радій;
Свій дар від Бога не закопуй в землю,
Бо хоч маленький він, та дійсно твій!

Коштовність ця, дарована із Неба,
Чи не дорожча від усього, що ще є.
Себе люби — тоді полюбиш й інших,
Наснаги Бог і сил таким дає.

Не грай в кохання, не бентеж даремно
Таких святих довічних почуттів,
Що хоч болючі, як обійми терну,
Та душу вберігають від гріхів.

Ти маєш право бути тут й сьогодні,
А світ ітиме, як й повинен йти,
Тож будь душею завжди з Богом,
Яким би не зумів Його знайти.

І де б не був ти, і про що б не мріяв
У метушні грайливого буття,
Про мир в душі не забувай ніколи,
Шануй, що Богом дане для життя.

Хоча й підступність, праця, втома...
Розбиті мрії, нездійсненні сни —
Життям прекрасним варто дорожити
Й щасливим бути, що не говори!

МОЯ ЗЕМЛЯ — ЦЕ УКРАЇНА!

Моя земля — це Україна!
Це стежка, по якій ступаю я...
Це Чорне і Азовське море,
Карпати і Полісся, й шахтарів земля...

Крим і Поділля, і Волинь з Донбасом,
Долини квітів і Дніпрова течія...
Трембіта й загадкові косогори,
Стрімкі потоки, водопади і поля!

Моя земля — це Україна!
Це вишиванка, що веде в життя,
Це перша колискова пісня...
Це рідний дім і вишня край села...
Це світ краси, історії й талантів,
Де славні лицарі — Сірко чи Кармелюк,
Мазепа, а чи й Сагайдачний —
Життя поклали не для наших мук...

Моя земля — це Україна!
Це і бабуса, і маленьке дитинча,
Що в сповиточку чує рідну мову
І нею перші промовлятиме слова...
Це ті ж слова, що в давнину глибоку
Ще прабабусею наспівані колись
Про ніжний шепіт почуттів коханих,
Що, наче квіти від нектару, налились...

Моя земля — це Україна!
Велич полів, лісів і рік...
Переткана калиною й барвінком,
Вишневим цвітом у лелеки крик...
Веселка, що завмерла в водопадах,
Скупавшись після нової грози...
Спів жайворонка, а чи соловейка,
Як таїна казкова ранньої пори...

Моя земля — це Україна!
Задумуюсь над долею її,
Сягаю думкою в глибини
І сьогодення, й сивину віків...
Так щиро співчуваю Ненці,
Омитій кров'ю й водами Дніпра,
У Господа благаю сили,
Щоб, наче птиця Фенікс, ожила!

Моя земля — це Україна!
Невже цю землю можна погубить?
Людей її, що тут бажають жити,
Чи й на чужині серце їх щемить...
Любов не може бути бездіяльна,
Тож збережімо наші надбання,
Щоб вже ніхто не смів їх затоптати —
Моя земля жива!

СПАСІННЯ ЧИ ГРІХ?..

*До 55-річчя з дня народження нині ігумена Феодосія,
скитоначальника Савино-Сторожевского монастиря,
присвячується*

Надів монашу ти сутану —
Так захотіли Небеса?..
Невже насправді Воля Божа —
Топтати люблячі серця?..

Шукав спасіння і розраду,
А знищив тих, хто поряд був...
Ти навіть землю зрадив рідну
Й про маму, мабуть, позабув...

Не розумію тих спасіння,
Хто задля спокою свого
Життя найближчих розбиває,
Нехай й не знаючи цього...

Ти дав обіт, прийнявши постриг,
Відрікшись світу назавжди,
Та чи подумав у ці миті,
Можливо, мій насправді ти?

А що, коли через твій постриг
Мій «пазл» життєвий не зложить?
А що, коли тому і досі
Не віднайду щасливу мить...

Життям блукаю знову й знову,
Та все чомусь воно не так...
А зради й смерть крокують поряд,
Й молитви, вмиті у сльозах...

Душі спасіння — це важливо...
Мрії про Рай на Небесах...
От тільки я вже нагрішила,
Тоді як ти — святий монах!

Невже так Небеса хотіли,
Щоб руйнувався спокій мій,
А ти цим коштом освятився
На Богом проклятій землі?..

Сьогодні церква в Підмоскві
Благословляє на війну...
Можливо, й ти освятиш зброю,
Щоб знищити й мою сім'ю?..

Так це — спасіння, послух Божий...
Чи зрада рідної землі,
Де ще колись тебе кохали
Й пісні співали солов'ї?

Невже вважаєш, що достойно
Свій шлях життєвий ти пройшов,
Бо на скиту в молитвах Богу
Ти захист від спокус знайшов?..

Не подвиг це — спастись у храмі...
Життям не спробувавши йти,
Тепла не давши навіть мамі,
Та в дітях щастя не знайти...

Тобі лише добра бажаю,
Але поглянь на свій народ!
Ти, наче син, йому потрібен,
А не московський поліглот...

Свої знання, свої уміння
Віддав Московії отій,
То чи насправді любиш Бога
На тій чужій мені землі?..

Чи навіть в схимники подавшись,
Не змиєш гріх отой з душі,
Що ти не служиш Україні
На Богом даній нам землі!

27 липня 2014

МАКИ ЧЕРВОНІ

Червоні маки знову навесні
Буяють цвітом на моїй землі...
Чомусь, як і в далекі дні,
В них багрянє кров синів...

Невже судилось нашій Україні
Навіки вбратись в маків цвіт?
Бо виявився «брат» вампіром,
Що їй бажає вкоротити вік...

Невже це маки зробили лиха,
Що розстелились в килими?
Та ні, це «чобіт» окупанта
Не вгамувався ще з зими...

Не серед поля болем й жаром,
Не цвітом маків води пролились —
Це ворог біситься новим пожаром,
Й захланні очі кров'ю налились...

Як у війну буремну для солдатів,
Чомусь настала доленька важка,
Бо знову тратить сина мати,
Що ворог нищить спідтишка...

Червоні маки нагадали знову
Дідівську долю, кров що пролили
За Україну, за її славу й волю
Гинули в тюрмах, хоч війну пройшли.

Хтось нині ревно славить травень,
В День Перемоги він вітає всіх,
Тільки для мене це, мабуть, не свято:
Не на фронтах фашистських дід поліг.

Ще в п'ятдесятім у советських тюрмах
Садисти сталінські в тортури затягли
Тих молодих «дідусів» з України,
Що не в полях посеред маків полягли...

Та їхня кров, пролита там степами,
Кров українська, наче маків цвіт,
В землі й сусідській багрянє —
Нагадує про смерть на цілий світ.

Я нині хочу, щоб не було крові,
Щоб тільки маки знов багряно розцвіли,
Бог вберігав щоб нашу Україну,
А Небеса щоб волю й славу їй дали!

6 травня 2014

ЗМІСТ

Біографія	5
Вставай, Україно!	6
Ми — українці!	7
«Не сотвори собі кумира...»	8
Хто породжує «янухарів»?	10
«...Піде брат на брата...»	11
От знов Диявольська Атака!	12
Оголена, та незламна Україна!..	13
Як спиться, кате?	13
І знову смерть...	15
Небесна Сотня	16
Не для війни ростила сина	17
Не лізьте в дім чужий	18
Напевно, скоро прилетять лелеки...	19
«Падає небо...»	20
Не батьків син...	21
Остання пісня	23
Сини Небес...	24
Ти наснився мені дорослим	26
Наші діти — не діти нам...	27
Легенда про Україну	29
Плаче серце	35
Скоро Пасха	37
Благовіщення	38
Кроваве Благовіщення в Криму...	39
Чистий Четвер	40
Іди життям	41
Моя земля — це Україна!	42
Спасіння чи гріх?...	44
Маки червоні	46

Літературно-художнє видання

Осос

Іванна Павлівна

МАКИ ЧЕРВОНІ

Поезії

Редактор *В. А. Архипенко*

Дизайн обкладинки,

коректор *К. К. Архипенко*

Комп'ютерна верстка,

художнє оформлення *В. С. Каневський*

Формат 84х108/32. Ум. друк. арк. 2,63. Тираж 500 пр. Зам. № 73.

Видавець В. А. Архипенко

вул. Ушинського, 40, оф. 212, м. Київ, 03151

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3796 від 09.06.2010.

ТОВ «Цифра Принт»

вул. Данилевського, 30, м. Харків, 61058

Свідоцтво про Державну реєстрацію А01 № 432705 від 03.08.2009.

телефон:

+38 (044) 222-76-28

+38 (097) 270-87-65

+38 (063) 391-41-67

e-mail:

chornylna@khvylya.com

сайт:

www.khvylya.com

